

Psalmul, până la urmă, este tocmai poezie, ca „metodologie” de abordare a vieții și a lumii, însă sub chipul rugăciunii, care, singură, îl așează pe rugător într-un raport autentic cu Cel care este atât sursă a vieții, cât și creator al lumii. Și, dacă este să vorbim de o constantă în viața prorocului David, aceasta este tocmai rugăciunea, care însoțește orice moment al biografiei sale, dând coerență itinerariului său, dar și intensitate și semnificație evenimentelor care-i formează biografia. Iar sfințenia lui „firească” vine tocmai din această decizie cu valoare permanentă, de a trăi totul în prezența lui Dumnezeu și de a nu-L părăsi sub nici un chip, indiferent de gravitatea faptelor. Proorocul David vorbește despre mâhnire, suferință, durere, nostalgie, revoltă sufletească, părăsire, singurătate, plâns, boală și, mai ales, întoarcere, pocăință. Psalmul 50 în acest sens este o capodoperă nu doar poetică, ci și duhovnicească, care îl exprimă pe om în posibilitatea unei experiențe metanoice, de la vechi la nou, de jos spre înălțime, de la îndepărtare la apropiere, și toate sub chipul unui dialog personal, viu și sincer, cu Cel care îl iubește pe om dintru început și până la sfârșit (Ioan 13, 1).

Durerea și suferința, în general, în psalmi se transformă în rugăciune, iar rugăciunea se trăiește ca relație, dialog cu Domnul, care este atent la „lacrimile mele”. Durerea omului este de mare preț înaintea lui Dumnezeu. „*Al tău sunt, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat!*” spunem în Psalmul 118 (v. 94), mărturisind această conștiință a stării neîntrerupte în proximitatea lui Dumnezeu.

Fiecare om este foarte important în ochii lui Dumnezeu și, de aceea, are un loc și un rol al său, în funcție de darul pe care l-a primit. Totul începe de aici: „*Mic eram între frații mei și tânăr în casa tatălui meu...Domnul a trimis pe îngerul Lui și m-a luat de la oile tatălui meu și m-a uns cu untdelemnul ungerii Lui*” (Psalmul 151, 1, 4). Criteriile de alegere nu sunt cantitative și, aparent, nici calitative, ci sunt ale lui Dumnezeu. Taina este mijlocul prin care se citește acest moment. Așa a binevoit Domnul și mai mult de atât nu se poate spune.

Proorocul David subliniază limpede, mai ales, faptul că bucuria înseamnă proximitate față de Domnul: „*Veseli-mă-voi și mă voi*

bucura de Tine” (9, 2); „*Eu mă voi bucura în veac, cânta-voi Dumnezeului lui Iacob*”. Aici rezidă acel „pot să fiu fericit”, ca o necesară corectură la mentalitatea vremii.

Viața înseamnă și cădere, păcat și patimă, dar, și mai multă pocăință. Iar prorocul David stă ca mărturie pentru acest lucru. David cade în desfrânare și se face chiar părtaș la crimă, însă pentru ambele se așează înaintea lui Dumnezeu mărturisindu-și păcatul: „*Ție unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu*” (50,5) și se încrede în dragostea lui Dumnezeu cerându-i, fără înconjur, să facă milă cu el: „*Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit ție*”.

Proorocul David descrie *viața ca o permanentă călătorie cu Domnul*, ce presupune conștiința că toate se întâmplă din voia sau îngăduința Lui și că fiecare om stă în grija Păstorului: „*Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi, la loc cu pășune acolo m-a sălășluit*” (22,1); „*Acesta este Dumnezeu, Dumnezeul nostru în veac și în veacul veacului; El ne va paște pe noi în veci*” (47, 13). Siguranța vieții, într-o lume a fricilor variate, vine din conștiința prezenței Domnului, neîntreruptă și iubitoare, în viața personală. David I se adresează Domnului: „*Sufletul meu s-a tulburat foarte și Tu, Doamne, până când?* Starea descrisă argumentează faptul că omul nu se află tot timpul într-o relație facilă cu Dumnezeu. De aceea Îi va zice: „*Arată-mi calea pe care voi merge... Învață-mă să fac voia Ta*”, mai ales în momentele intense și complicate.

Leția pe care o învățăm de la Proorocul David vizează identificarea unei „căi comune” a sfințeniei, în termenii unei vieți așa cum ni se prezintă. Noi suntem parte dintr-o istorie a omului căzut, cu toate formele concrete pe care le presupune la nivel de trăiri, dar, mai ales, putem fi parte dintr-o istorie a omului ce se pocăiește, întorcându-se la Domnul. Proclamația cea mai puternică, ce străbate psalmii de la un capăt la altul, vine în această direcție – fiecare om este o mântuire. Iar rugăciunea care vine în consecință este: „*Doamne, scoală-Te întru ajutorul meu*”

† Benedict Bistrițeanul

Episcop-vicar al Arhiepiscopiei Vadului,
Feleacului și Clujului